În fața tăcerii veșnice

On Mai 03, 2015

Măsoară-ți caracterul pe baza modului cum ești recepționat de cei din jur, ținând seama de cerința de a trăi cu tine însuți în numele slujirii unei lumi pierdute.

Mercedes se schimbase mult. Şi asta nu din pricină că în timpul când fusese în culmea bogăției s-ar fi fălit cu fastul trufaș care înlătură în mod vădit urmele stării sociale și face să nu mai recunoști femeia de altădată ce-ți apare sub veșminte mai simple. Şi nici pentru că ar fi căzut în starea jalnică de a fi silită să poarte veșmintele sărăciei. Nu. Mercedes părea schimbată pentru că nu-i mai străluceau ochii, pentru că gura nu-i mai zâmbea, pentru că, în sfârșit, o stingherie necurmată îi oprea pe buze cuvintele pe care altădată mintea ei ageră o făcea să le rostească fără zăbavă.

Mercedes nu cunoscuse niciodată adevărata mizerie. În tinerețea ei, ea vorbise adeseori despre sărăcie, dar asta este cu totul altceva. Nevoia și necesitatea sunt două cuvinte asemănătoare și care totuși sunt tare departe unul de celălalt. Dar nu sărăcia îi vestejise mintea acestei femei, și nici lipsa de curaj nu făcuse ca sărăcia să i se pară apăsătoare.

*Coborâtă din lumea unde trăise, pierdută în lumea pe care și-o alesese acum, asemenea acelora ce ies dintr-un salon iluminat feeric, ca să pășească dintr-o dată în beznă, Mercedes părea o regină descinsă din palat într-o colibă, o regină având doar cât îi trebuia ca să nu moară de foame, nerecunoscându-și nici vasele de lut pe care era silită să le aducă ea însăși la masă, și nici culcușul sărăcăcios care îi înlocuise patul. În preajmă nu vedea decât lucruri întristătoare... În fața tăcerii acesteia veșnice, simțea că amețește așa cum simte călătorul ajuns la marginea unei prăpăstii. **

Leadership: Te supui unui proces de cunoaștere care își jalonează parcursul prin ignoranța de a nu vedea decât fațeta realității care îți convine?

Deși opuse ca tendință de evaluare personală, cunoașterea a ceea ce ai fost și cunoașterea a ceea ce ai devenit, pe planuri și etape diferite ale unui proces care și-a jalonat parcursul prin ignoranța de a nu vedea decât fațeta realității care îți convine, în alcătuirea cărora nu mai revii decât atunci când viața te lasă „baltă", conduc la realizarea unei aspre cerințe de leadership: cerința de a trăi cu tine însuți în sfârșit.

Sfârșitul măreției în numele slujirii unei lumi pierdute, izolat într-un adevăr concentrat pe durere și limitare, are ca punct de maximă importanță disponibilitatea de a accepta o realitate apăsătoare ca pe un fapt ireductibil în urma consecințelor evenimentelor la care ai asistat nepăsător. Un om care se învrednicește de un asemenea sfârșit, complăcându-se într-o suferință prelungită, evident că nu-și poate accepta condiția ca pe un destin superior, dar își poate găsi un sens prin încercarea de a se împăca cu propria conștiință.

Relația dintre destin și acceptarea condiției de finitudine, o alianță în sine, compusă atât din năzuințe cât și nemotivare, poate explica aparenta contradicție la care ajunge individul în încercarea de a se autoevalua prin prisma modului cum este recepționat de lume. Când nu mai ești atent la ceea ce răspunde unor trebuințe ale naturii tale, deci atunci când ești nepăsător cu tine însuți, începi să captivezi atenția celorlalți ca un criteriu al felului tău de spirit, al dispoziției sufletești de a te mulțumi cu puțin.

În realitate nu este vorba de o contradicție, ci numai de două modalități diferite de vizualizare a propriei ființe. Prima, în ipostaza de om răsfățat, care a fost învățat să obțină

totul prea ușor, fără să se implice cu adevărat în vreun aspect important al vieții, ca un soi de lașitate dulceagă, conservatoare prin ignoranță și duplicitate în asumarea unor preferințe sau unor responsabilități majore. Iar cea de-a doua, drept consecință, în ipostaza de adversitate, ca fiind un om complet nerealizat.

Leadership: Vii în întâmpinarea nevoilor tale de individualizare prin prisma poziționării tale într-un punct de maximă vizibilitate din care decurge o concepție fatalistă despre viață?

Atitudinea ta de vinovăție înscrisă într-un proces de interferență dintre trăirile și acțiunile amplificate de hazard, duce la un rezultat aferent: respingerea a tot ce este pe gustul tău, îndepărtarea de tot ceea ce te însuflețește. Producerea relevanței în a scoate în evidență lacunele propriei mentalități, ca o scurtă analiză comparativă cu situația existentă, trebuie să genereze un motiv de care să-ți legi suferința și s-o anuleze, cum ar fi acela de a nu ceda în fața insistențelor conștiinței de a te delimita de lumea din jur.

Așadar, leadershipul trebuie să fie, în anumită măsură, măsura regularității, a ordinii în ceea ce privește formarea ta și a valorilor tale esențiale, în așa fel încât să preîntâmpini căderea în abisul vinovăției, al trufiei sau al preamăririi de sine. A te poziționa într-un punct de maximă vizibilitate din care decurge o concepție fatalistă despre viață înseamnă să-ți orientezi interesul spre limitele unei obiectivități autoimpuse, renunțând la ceea ce e important și valoros sufletește.

Să poți recunoaște că ai și greșit, să vrei să te schimbi și să o faci înainte de a fi prea târziu. Mai întâi în planul conceperii unei noi lumi, respectiv în faza de proiect mental al vieții tale ascunse. Apoi, în cel al realizării concrete a sensului autenticității tale, prin intervenția directă a hazardului, a întâmplătorului și a neașteptatului, având uneori funcție de „trezire" sau de „reamintire", apoi să acționezi în direcția demnității.

Aceasta este condiția unui leadership transformațional care servește ca suport al devenirii și al puterii de a te depărta de marginea prăpastiei vieții, prin asumarea suferinței sau a fericirii: să știi să te autoapreciezi în funcție de dorința de ieșire din limitele conștiinței individuale.

Înainte de a regla nivelul de încredere al celorlalți în tine, măsoară-ți parcursul existențial experimentând acceptarea condiției de prezență care poate fi uitată.

În fața tăcerii veșnice se va situa omul care nu a cunoscut niciodată decât acea latură a realității care îi convine lui, pe care și-a imaginat-o, a conștientizat-o, dar nu a trăit-o niciodată. Capacitatea de a percepe o realitate diferită, mergând uneori mână în mână cu orgoliul de a o înfrunta, și tăria de a deveni acea realitate, sunt două noțiuni asemănătoare. Dar care totuși sunt tare departe una de cealaltă.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-fata-tacerii-vesnice.html